

Erkenningsnr
P 206500

P.B.
9030 Mariakerke
3/5967

ECHO

Vereniging waar armen het woord nemen

Driemaandelijke nieuwsbrief maart – april – mei 2011

Nummer 57

Verantwoordelijke uitgever: Diederik Janssens, Rooberg 18 A, 9860 Landskouter.

INHOUD:

1. Voorwoord	
• Moeite en moed	3
2. Uitstappen en evenementen	
• Maskers en stroppen	4
• Overleggroep Vlaams Netwerk in Aalst	6
• Onze uitstap naar Ieper	7
• Pret in Bellewaerde	9
3. Info en actualiteit	
• Werk en leven... en studie	11
• Tafelbabbel	12
• De Keeting te gast	14
• Huisvljijt	15
4. De Zuidpan	17
5. Varia	
• Vrijwilligerswerk	18
• Onze jarigen	18
6. Poëtenhoek	19
7. Colofon	20

VOORWOORD

Moeite en moed

De winter is eindelijk voorbij. Allerlei lentebloemen en - bloesems lijken om ter hardst hun best te doen om ons op te vrolijken met hun geuren - en kleurenpracht. Vogels zijn hun nesten beginnen te bouwen en de verwarming kunnen we stilletjes aan uit laten.

Dit lijkt op eerste gezicht mooi, alsof er geen vuiltje meer aan de lucht is. Helaas is dat niet zo.

Tijdens de korte opleiding sociaal-cultureel werk die ik volgde (want wat is drie jaar ten opzichte van een mensenleven?), zag ik alsmaar meer mensen met financiële problemen. Het stopzetten van energiecontracten en het aantal energieleveringen van de sociaal leverancier stijgt jaarlijks.

De energieprijzen waren nooit zo hoog en loonsaanpassingen door indexering lieten nog nooit zo lang op zich wachten. Blijkbaar kan onze regering wel bombardementen goedkeuren, maar geen maatregelen om de levenskwaliteit en het inkomen van mensen te verbeteren.

Maandelijks komen er meer mensen om een voedselpakket in een KRAS-dienst of welzijnsschakel.

Deze bedenking stemt me eventjes bedroefd en doet me besluiten dat er nog heel wat werk aan de winkel is. Naast onze voorjaarsuitstap en jaarlijkse vakantie te Everbeek, plannen we dan ook allerlei WOGI-bijeenkomsten en vormingsmomenten. We geven de moed immers niet te vlug op.

Ik hoop dat we op de inzet van elke Zuidpoorter kunnen blijven rekenen. Samen staan we sterker. En samen kunnen we iets aan de problemen doen.

Stap per stap... raken we een heel eind want samen maken we het verschil en samen vormen we... De Zuidpoort.

Ik wens iedereen een aangename lente en zomer en nog veel leesplezier met deze nieuwe Echo.

Linda

UITSTAPPEN EN EVENEMENTEN

Maskers en stroppen

De Gentse musea krijgen wel eens bezoek van onze Poortmensen. Zoals op een voormiddag in februari. Toen liet Rudi De Letter zich door Ambrosia's Tafel (prachtige naam!) meetronen naar het SMAK en het MSK. Hij was in het gezelschap van Jozef, Martien en haar zoon Kenzo, de fotografe Benedicte en een gids. Daarover wou hij wel wat kwijt aan de Echo.

Echo: Was er een speciale aanleiding om het Stedelijk Museum voor Actuele Kunst met een bezoek te vereren?

Rudi: Ja, natuurlijk. Een tentoonstelling rond maskers. De maskers bij Ensor en ook bij andere schilders die zich door hem lieten inspireren.

Echo: Genoot je van die schilderijen?

Rudi: Niet echt. Ik vond ze over het algemeen triest, ik zag maar zelden blijdschap.

Echo: Anders nog een schilder die je is opgevallen?

Rudi: Adrian Ghenie. Met zijn schilderijen wil hij het collectieve geheugen verbeelden, zaken die iedereen kent zonder erbij te zijn geweest. We hebben allemaal gehoord van Hermann Goering, een van Hitlers trawanten. Zijn portret van hem noemt Ghenie "The Collector", verzamelaar. Goering was nu eenmaal een dief die kunstwerken uit de bezette gebieden "verzamelde". Geen gemakkelijke kunst.

Echo: Ja, voor interessante kunst moet je vaak een inspanning overhebben. Maar jullie gingen ook naar het Museum voor Schone Kunsten, niet?

Rudi: Dat heb ik toch al gezegd? Daar hangen ook schilderijen met maskers, van Ensor en van anderen met een eigen visie. Dat was meer mijn smaak, daar voel ik mij meer thuis dan bij de abstracte kunst in het SMAK.

Echo: Jullie liepen er allicht nog wat rond? Nog iets zeer moois gezien?

Rudi: Jazeker, een werk van Pieter Breughel de Jonge met feestvierende boeren. Heb ik lang naar staan kijken. Maar nu iets anders: het regent daar naar binnen! Het museum is pas vernieuwd en de daken lekken al. Een echte schande!

Echo: Groot gelijk. Maar zeg eens, kregen jullie niets te drinken?

Rudi: Toch wel. Het begon met koffie en een koekje in het SMAK.

Echo: Nog meer lof, Rudi?

Rudi: We hadden een goede gids. Vooral bij die abstracte kunst kwam dat van pas. Ik heb daar een leuke, interessante voormiddag gehad. Dit is voor herhaling vatbaar. Vertel het maar voort...

Echo: Doen we, Rudi. Bedankt voor dit gesprek.

Roland

Overleggroep Vlaams Netwerk in Aalst

Met drie man sterk vertrokken we naar Aalst. Na wat omwegen zijn we toch op onze bestemming geraakt, mits 45 minuten flink stapwerk. Er waren daar 35 à 40 personen aanwezig (niet verwacht).

Iedere groep was goed vertegenwoordigd en kon zo aan zijn trekken komen.

Kortrijk ging op zoek naar nieuwe thema's. Leuven had het over beelden en visuele kunst. Aalst sprak veel over onderwijs, sport en kansentas. Maar het trekmiddel speelgoed gebruiken om de ouders uit hun isolement te halen, vond ik tof!

Patrick en Rudi zetten de verf er goed op voor de Zuidpoort en zeiden dat ze nu genieten van vroegere verworvenheden. De verwachting is evenwel dat die op een laag pitje staan voor iedere groep.

Het tweede luik, Vlaams Netwerk over de evaluatie van het participatiedecreet, was moeilijk verteerbaar. De vrouw die het moest uitleggen, was onzeker. De tekst ging ze later herschrijven om hem beter te kunnen overbrengen.

Na het eten van broodjes, koffie en toespis, dus voldaan, zijn we vertrokken naar Gent, en we hadden het geluk vervoer te krijgen van Hermine van de Beweging (afdeling Gent). Om 14 uur waren we terug aan de Zuid en ging elk zijns weegs.

Jozef Van Heesvelde

**vlaams netwerk
van verenigingen
waar armen
het woord
nemen**

Op een mooie dag in april stonden wij voor een tweesprong: welke uitstap kiezen?

Onze uitstap naar Ieper

Eerst en vooral wil ik iedereen bedanken die zich ingezet heeft om de uitstap te doen slagen.

We hadden de keuze om naar Bellewaerde of de stad Ieper te gaan.

Mijn keuze was de stad Ieper omdat ik wat van onze geschiedenis wilde weten.

Je kunt het wel lezen in boeken, maar het is nog altijd het beste om het zelf te zien en te horen.

Wij waren op tijd en de gids ook. Wat we te horen kregen over hoeveel doden er gevallen zijn, deed mij toch wel denken hoe wreed de Eerste Wereldoorlog was. Het was dit dat de gids wilde bereiken. Hij gaf ons uitleg dat het Flanders Fields Museum niet het zoveelste museum was dat wapens tentoonstelde, maar de mens wilde tonen tijdens die gruwelijkheden.

Massa's mensen hebben in erbarmelijke toestanden geleefd. De eerste jaren van de oorlog waren de ergste.

Omdat Ieper niet in te nemen was door de Duitsers, hebben ze Ieper platgebrand met fosforbommen. Ieper was zo belangrijk voor de Duitsers omdat ze via daar de havens van Frankrijk konden innemen om de toestroom van Engelse soldaten tegen te houden. Ook hebben geallieerden systematisch de polders onder water gezet, zodat de Duitsers vast kwamen te zitten in de modder. De loopgraven werden het eerst gegraven om zich te kunnen verdedigen en te schuilen. De soldaten liepen dagelijks met natte voeten. Droge voeten waren toen een luxe. Stak je je hoofd boven de loopgraven, was je het kwijt. Overal werd er prikkeldraad gezet om de vijand tegen te houden. Ook werden er straten onder de grond gemaakt, met kleine ruimtes als opslagplaatsen voor wapens enz. Ze moesten opletten bij deze werkzaamheden dat ze zichzelf niet blootgaven door de verschillende kleuren van de soorten aarde en klei. Want toen had Duitsland al vliegtuigen, en zou de verschillen in kleuren zien. Dat wil zeggen dat de onderste klei blauw van kleur was en de aarde bruin. Ook werd er veel rum gedronken tegen de angsten.

Men dronk zich zat om zich moed in te drinken, omdat ze wisten dat ze waarschijnlijk niet meer terug kwamen. Het eten was ook van zeer slechte kwaliteit. Het eten werd kilometers verder klaargemaakt en omdat ze veel vetstoffen in dat eten deden, werd het ranzig eer het ter plaatse kwam. Toen de oorlog ten einde was en iedereen naar huis ging, waren er geen huizen meer in Ieper. Er werden houten barakjes gegeven als tijdelijk onderkomen, zodat de mensen hun huizen terug konden opbouwen.

In feite is Ieper een nieuwe stad. Ieper bestond al van in de negende eeuw.

Wanneer onze rondleiding erop zat en wij moesten vertrekken naar de welzijnsschakel Tegoare van Ieper, was onze gids zo vriendelijk ons er naartoe te brengen.

Die mensen van Tegoare stonden ons al vol ongeduld op te wachten. We konden daar onze boterhammekes opeten en werden getrakteerd op een bord soep. Deze was zeer lekker. Die mensen hadden die dag een repetitie van hun koor.

Zo werden we getrakteerd op een zestal liederen en een "potje" koffie. Na wat te hebben gepraat en hen uitgenodigd te hebben om eens naar Gent te komen, kregen we door een gids van Tegoare een rondleiding op de vesten. De vesten is in feite een omwallingmuur rond Ieper. Dat was nodig, want in de Middeleeuwen was Ieper een rijke stad, en die moest verdedigd worden tegen vijanden. Zo leerden we wat van Ieper vóór de Eerste Wereldoorlog. Het was daar leuk wandelen en we kwamen zelfs op plaatsen waar anderen niet konden komen. Je kunt in en rond Ieper mooie wandelingen maken.

Waar onze gids ons attent op maakte, was dat de huizen van Ieper meestal met gele bakstenen werden gebouwd. Dit was toen een teken van rijkdom. Het ene moment liep je in het groen van de vesten, het volgende door een straat en kwam je midden in 't stad. Daar waren mooie staaltjes van bouwkunst te zien. De versieringen boven de vensters waren in baksteen gedaan, wat ook de rijkdom van de stad weerspiegelde. Ook hebben we door het "poeperkesstraatje" gewandeld, maar op dat moment van de dag lag het er verlaten bij. Ieper wordt iedere dag onderhouden zodat het een propere stad is, en dat zie je ook. Na al dat wandelen begonnen we dorst te krijgen en hadden we zin om eentje te drinken, wat we ook deden.

We hebben er een streekbiertje Ypra gedronken. Dat was een lekker biertje.

Het einde van de dag kwam in zicht. We stapten op de bus en tijdens de rit werd er gemijmerd over het verloop van de dag. Dank je wel, Zuidpoort, voor de mooie dag.

Patrick

Vervolg op blz. 9.

Anderen kozen voor een pretpark. Ook zij hadden geen ongelijk.

Pret in Bellewaerde

Mama had verteld dat er een uitstap was met De Zuidpoort naar een pretpark. Kenzo was superblij, voor de eerste maal en 11 jaar oud, naar een pretpark te mogen gaan. Mogen genieten van allerlei attracties. Enkel één maal betalen om binnen te mogen, en dan zo vaak je wilde van elke attractie genieten... Whaw! Daar was de roller coaster waarin je 2 maal over de kop ging in voor- en achteruit...

Het kevertjescircuit waar je snel omhoog en weer naar beneden ging, zittend in een kever.

Het Huis van Huidini... een supergrote illusie met bewegende stoelen en wanden.

Splash... boomstammetjes waar je inzit, een circuit volgt, hoog en laag. Met een lange helling kom je naar beneden met een plons en veel water terug in het startcircuit...en goed nat.

Wildwaterbaan... bakjes waar je in kan zitten met meerdere mensen, die door de stroming worden meegenomen... mama kreeg natte voeten want de vlinder op de bodem liep al vlug over. Langs het circuit stonden olifanten die water moesten spuiten. Toen we langs kwamen deden ze het niet... tot ons geluk.

Los piratos... ook een bootjescircuit, maar dat was niet zo leuk.

Minisafari met een treintje dat reed door het domein en in en langs het dierenpark.

De dieren konden niet bij ons komen door een afscheiding met elektrische draad.

In het domein kon je gezellig wandelen en het zonnetje was ook van de partij.

Langs de wandelpaden vond je regelmatig eet- en drinkhuisjes, waterijsjes, hamburgertentjes... daarvan zeker niet te kort. We hadden eigen picknick mee, want de eet- en drinkhuisjes waren zeer prijzig als je daar terecht moest.

We hebben daar heerlijk kunnen wandelen. Het was gezellig, een grote groep samen en iedereen kon zijn eigen weg gaan. Af en toe kwam je elkaar dan ook weer tegen, dat was eigenlijk wel leuk. Tijdens de terugreis in gesprekken met elkaar was de conclusie vlug gemaakt. Dit mag zeker nog eens doorgaan. En misschien onderweg naar huis nog een gemeenschappelijk afsluitertje.

Alles bij elkaar was het een gezellige en leuke dag.

Kenzo en Martien

Werk en leven... en studie

Het leven gaat niet over rozen, zegt men soms. Dat geldt ook voor studenten volwassenen-onderwijs. Jaren terug, met mijn voeten in een (v)echtscheidings-procedure, begon ik les te volgen. Aanvankelijk had ik geen concreet doel voor ogen. Het leek me gewoon handig een recent diploma op zak te hebben. De eerste opleiding was dan ook "tweedekansonderwijs" in de Achterstraat te Sint-Amandsberg.

Ondertussen zijn er al meer jaren voorbijgevoegen dan ik vingers aan beide handen heb.

Mijn laatste semester sociaal-cultureel werk begint af te tikken, als een rare wekker die ergens in juni zal beginnen te rinkelen, om de grote stap naar "betaald werk" te zetten. Maar... zo ver zijn we nog niet.

Net zoals heel wat mensen in de Zuidpoort heb ik de voorbije drie jaar zowel ups als downs gekend. Momenten van twijfel en verdriet, maar ook gelukkige momenten, dat het wel leek alsof we "Mount Everest" konden verbouwen. (Misschien doen we dat laatste beter niet... bergbeklimmers zouden er niet blij mee zijn als we die berg nivelleren en herscheppen tot een vlakte.)

Mijn keuze voor deze opleiding sociaal-cultureel werk is een deel van een zoektocht naar mezelf. Het wikken en wegen van keuzes. Het in vraag stellen van heel wat normen en waarden, om

uiteindelijk de overbodige ballast trachten af te gooien.

Elk van ons draagt zo een ballast in de vorm van een "rugzak" met zich mee. We stoppen die vol met ervaringen. Ook dromen en wensen vinden er hun plaatsje. Soms zelfs desillusies.

Hoe we daar mee omgaan, maakt ons wie we zijn. De ene is al wat spontaner en extroverter, waar een ander al wat stiller en bedachtzamer is. Zo heeft elk zijn eigen stijl.

In de loop der jaren heb ik een plaatsje gevonden in de Zuidpoort.

Aanvankelijk was dat een plaatsje als stagiaire. Geleidelijk aan evolueerde dat tot een plaatsje voor mezelf. Het lijkt wel alsof ik met wortels en takken in de Zuidpoort vergroeid raakte.

Het voelt goed aan aanvaard te worden voor wie men is.

Zowel mensen rondom me als de maatschappij in zijn totaliteit is veranderd. Niets is nog zoals het ooit was. Alles evolueert, ook ik. Ik heb besloten mijn band met de Zuidpoort niet te verbreken na deze opleiding, maar twijfel nog welke positie ik dan zal innemen. Word ik dan vrijwilliger of medestander, of vrijwillig medestander, of medestaand vrijwilliger? Of gewoon mezelf?

Who knows?

Linda Meert

Tafelbabbel

Verleidt de gelagzaal in de Vooruit wellicht sommigen tot cafépraat, wij hadden daar een interessant gesprek met Laura Winderickx, stagiair bij Ambrosia's Tafel.

Echo: Jullie vereniging met de klankrijke naam is nog vrij recent, niet?

Laura: Ja, in 2005 is het echt begonnen, voortbouwend op vroegere projecten. Om er één te noemen: in de wijk Sluizeken Tolhuis Ham vertelden ex-wijkbewoners hun verhalen aan de nieuwkomers, die op hun beurt voor die mensen kookten. Een mooie ruil, niet? Paul en Ann beten toen de spits af en intussen zijn we behoorlijk gegroeid. 8 vaste krachten en ik dus als stagiair.

Echo: Was er nog een figuur die er uitspringt?

Laura: Shabini. Die had een droom, de droom dat zijn kinderen en alle andere kinderen uit de wijk Nieuw Gent een toekomst zouden hebben in België. Die heeft hij waargemaakt, en hoe! Shabini werkt nu voor ons en heeft de afgelopen jaren een project gerealiseerd onder de naam ' Shabini's Droom'. Hij heeft daarvoor met kinderen, jongeren en senioren uit de wijk gewerkt. Telkens maakten we een groot toonmoment tijdens het buurtfeest van Nieuw Gent waarop al die generaties elkaar konden ontmoeten. Maar er zijn nog heel veel Shabini's in de wijk waarmee we ook verder werken aan hun droom.

Echo: Je kunt vast nog andere projecten en activiteiten noemen?

Laura: Je moet eens op ons Platform kijken. In de filmpjes daar zie je hoe we werken met mensen van alle leeftijden, van peuters tot senioren. We beperken ons niet tot bepaalde buurten in Gent, maar werken ook in scholen over heel Vlaanderen. De bedoeling is om zo onze manier van werken verder te verspreiden en zo andere mensen te inspireren om dergelijke trajecten op te zetten. Wat wij bereiken, is via het Internet voor iedereen beschikbaar, komt ten goede aan de maatschappij in haar geheel.

Echo: Jullie zijn de pioniers van de wijk-TV, een droom van de oprichters, die dit in heel België willen zien. Nog andere media?

Laura: Natuurlijk, we werken multimediaal. Eerst gaan wij met de mensen praten. Welk medium ligt hen het meest? Dans, theater, plastische kunst? Sommige mensen praten maar moeizaam, maar worden minder geremd als ze dansen. Anderen durven dingen niet goed uit te spreken maar kunnen ze wel tekenen. Dat "multimediaal" zien we zeer ruim.

Echo: Hebben jullie dan een "specialist" voor al die media?

Laura: We hebben geen specialisten maar mensen met veel ervaringen op diverse gebieden: Shabini en Ann studeerden aan de Kunstacademie, er zijn mensen uit de sociaal-culturele sector en mensen die bij de VRT of bij een productiehuis hebben gewerkt. Oh, en Paul is filosoof. Hij heeft wat hij aan de universiteit leerde, uitgewerkt tot de filosofie waarop Ambrosia's Tafel stoelt.

Wat ik nog wou beklemtonen is dat het traject voor ons minstens even belangrijk als het resultaat. Samen op weg zijn, dat willen wij, niet alleen ergens toekomen.

Echo: Zeer interessant, maar we hebben nog niet over de Zuidpoort gepraat.

Laura: We hebben een project lopen samen met het S.M.A.K., het MSK en de Zuidpoort. Wist je al dat wat we gemaakt hebben, in de inkomhal van het SMAK hangt? Het resultaat van het schilder- en collagewerk van heel wat Zuidpoorters. Daar mogen jullie trots op zijn.

Echo: Zijn we ook. Ambrosia's Tafel serveert wellicht nog ander interessants?

Laura: Dan denk ik onmiddellijk aan "Reno de ware gedachteverteller". Reno zit in de Anti-klas van juffrouw Tanja. Haar leerlingen zijn allemaal "anders" en kunnen zich moeilijk uiten via de gewone taal. Maar als je hen iets laat tekenen of zich anders laat uitdrukken, lukt dat plots wel. Weer staat het multimediale centraal.

Echo: De Zuidpoort heeft dank zij jullie ook een paar musea bezocht.

Laura: Ja, daarvoor hebben we de maskers van Ensor als uitgangspunt genomen. Wat verbergen maskers? Dragen we niet allemaal maskers? Wat is ons ware ik? Wat willen wij echt? Ik heb enkele mannen en vrouwen van de Zuidpoort mogen interviewen. Had ik zelf ook veel aan. Wat zijn hun dromen? Die blijken bij iedere geïnterviewde anders te zijn. Boeiend.

Echo: Nu een overbodige vraag: waarom stage lopen bij Ambrosia's Tafel?

Laura: Om de rijke filosofie die erachter zit, om dat streven naar "mediawijsheid". Er is daar ook alle ruimte voor gedachtewisseling en brainstormen. Toen ik de kans kreeg, heb ik geen moment getwijfeld. Mijn scriptie gaat over een methodiek om kinderen kennis te laten maken met psychiatrie. Veel kinderen hebben het moeilijk als zij geconfronteerd worden met mensen die buiten de lijnen lopen.

Echo: Hartelijk bedankt, Laura, en veel succes.

Roland

Alle films en projecten zijn te zien op: www.wijkv.be

De Keeting te gast

Op 11 maart hadden we De Keeting op bezoek, een vereniging waar mensen het woord nemen uit Mechelen.

Een groep van 20 mensen waren in de voormiddag aangekomen in Gent. Ze bezochten de Steen op het Sint-Pietersplein en zakten dan af naar de Zuidpoort. Om half twaalf stond de koffie klaar voor een eerste kennismaking tussen hen en een vijftal mensen van de Zuidpoort. Na een hartelijke soep gemaakt door Emile en een paar flinke boterhammen met beleg konden we aan de slag voor een eerste kennismaking omtrent mekaars werking.

Dit gebeurde via een spel met vissen waarop enkele concrete thema's aangeduid waren. Iedereen kon een vis oppikken en daar rond debatteren. Het was een gezellige bedoening maar ook zeer leerrijk. We kwamen tot de constatering dat de werking van beide verenigingen zeer gelijklopend was.

Wij van de Zuidpoort ontdekten al heel vlug dat De Keeting de luxe heeft van 5 professionele werkers in een groot, aangepast lokaal. Daar tegenover hebben wij één vaste medewerker. Vandaar dat de Zuidpoort met even grote activiteiten vooral steunt op haar vrijwilligers, wat ook een rijkdom is. Wij proberen altijd maar het beste uit onze mensen te halen. De verbondenheid tussen de mensen met armoede-ervaring en die zonder armoede-ervaring is zeer groot. Men mag gerust spreken van een familieband. Dat is dan ook de grote rijkdom van de Zuidpoort.

Na veel vissen en luisteren en leren van elkaar was het al gauw 16 uur, hoog tijd voor de Mechelaars om te vertrekken. Na nog een leerrijk rondje sloten we af. Iedereen was goed gestemd en tevreden. We hopen op een regelmatige bijeenkomst. De mensen van De Keeting getuigden dat zij veel hadden bijgeleerd. In hetzelfde geval verkeerden wij van de Zuidpoort. Dit is zeker voor herhaling vatbaar.

Voor beide verenigingen ziet de toekomst als vereniging waar armen het woord nemen, er goed uit.

Yvette

Huisvljht

Sinds een hele tijd nu is er in de Zuidpoort heel wat gaande. De afgelopen jaren werden heel wat activiteiten opgenomen en was er heel wat groei- en knipwerk daaromtrent. In de voorbije 15 jaren van hard werken, met de inzet van heel wat mensen, ontstond er een behoefte om een stap verder te zetten. Waarom nu juist huisbezoeken? Hoe is men daartoe gekomen en wat wil men daarmee bereiken?

De vzw De Zuidpoort is een organisatie waar mensen met en zonder armoede-ervaring samen op weg gaan. Waar men met elkaar in gesprek gaat, samen aan activiteiten deelneemt. Een plaats waar ruimte is om getuigenissen te brengen over hun ervaringen opdat mensen zonder armoede-ervaring kunnen leren en begrijpen hoe dit voelt. Het aanklaarten bij het beleid van sociale ongelijkheden en onrechtvaardigheden en aanpassingen van visie en zienswijze, waren mede oorzaak dat we eveneens zelf de vinger aan de pols hielden. Onszelf de vraag stelden of de betrokkenheid tot de gekwetste mens niet bewuster en intenser diende te worden. Reden waarom we stappen zetten in de richting van huisbezoeken.

Wanneer we spreken over huisbezoek, wat kunnen we daar dan onder verstaan?

Vandaag de dag hebben we te maken met zichtbare en niet-zichtbare armoede. In heel wat levenssituaties ondervinden mensen problemen. Zoals: huisvesting, gezondheid, tewerkstelling, financiële situatie, sociale uitsluiting enz. Ondanks dit blijven deze mensen vechten voor hun bestaan. Dit willen zien en erkennen is een kans om de cirkel te doorbreken. Net als iedereen hebben mensen in armoede ook hun gevoeligheden: ik tel niet mee... ik kan het niet.... ik schaam mij... ik ben niets waard... gevoeligheden die hun situatie intensief beïnvloeden en een gevoel van erbij te horen doen ontbreken.

Met huisbezoeken kunnen we in een individueel contact aandacht geven aan: respect, gelijkwaardigheid, vertrouwen, luisteren naar het verhaal van de ander, met de gevoeligheden en de emoties. Door dichter bij elkaar te komen in de vertrouwde omgeving van de persoon zetten we een stap naar erkenning van de situatie en de persoon zelf. Elementen die toch een basis vormen om te komen tot samenwerking en vertrouwen. Stappen die nodig zijn om in samenwerking en ondersteuning groeiprocessen te laten evolueren.

De ruimtes waarover we beschikken in de dagelijkse werking, geven niet altijd die geborgenheid en de privé-sfeer die nodig is bij vaak moeilijke gesprekken.

Vandaar de optie, mensen in hun eigen leefwereld en omgeving te gaan bezoeken.

Daarnaast is het ook een mogelijkheid om bij de zoektocht naar mensen in armoede door middel van huisbezoek de eerste contacten te leggen. Weer rekening houdend met ontspanning en het scheppen van een prettige sfeer in de leefomgeving van de gekwetste medemens. Waarbij we niet de taak van de hulpverlener overnemen.

Intussen is, na het bekendmaken door de Zuidpoort dat men op zoek was naar geïnteresseerden voor vrijwilligerswerk die tegelijk interesse hadden om mee te werken rondom huisbezoeken, de groep met een aantal enthousiaste mensen uitgebreid. Vandaar ook dat er reeds 2 infoavonden (workshops) in samenwerking met “Welzijnsschakels” hebben plaatsgehad in de Zuidpoort.

Wiebe Jeddens

**ALS ELKE VRIJWILLIGER
EEN STER IS**

**WORDT HET NOOIT MEER
DONKER**

Loesje

ZUIDPAN

Variatie op tartiflette

Voor vier personen hebben we nodig:

2 kg aardappelen, 1 boursin cuisine, 250 ml room, 400 gr gerookte spekjes, 3 uien, zout en peper.

De aardappelen schillen, in schijfjes snijden en halfgaar koken.

De spekjes lichtjes bakken en de gesneden uien bijvoegen en laten fruiten.

De aardappelen in een beboterde schaal schikken.

De boursin en de room dooreen roeren met wat peper en zout.

Het spek en de uien over de aardappelen doen.

Daar overheen het room-boursinmengsel gieten.

15 tot 20 minuten in een warme oven bij 200 graden.

Serveren met gemengde sla.

Smakelijk!

Marijke

VARIA

Vrijwilligerswerk...

... ook voor mensen in armoede, is het thema van een dialogdag die onze groep WOGI (Werk Onderwijs Gezondheid Inkomen) op 8 juni organiseert.

Plaats: VSPW in de Edgard Tinelstraat 92 in 9040 Sint-Amandsberg.

(Bus 38/39 vanaf de Dampoort.)

We dialogeren tussen 9 en 13.30 uur, onthaal vanaf 9 uur. 's Middags een broodjesmaaltijd. Iedereen van harte welkom. Zie ook onze website

www.dezuidpoortgent.be

Onze jarigen

<u>Mei</u>	<u>Juni</u>	<u>Juli</u>
1) Mieke Declercq 2) Viktor en Brigitte 5) Michel Mommens 21) Francina 30) Jackie	15) Petra Pieters 19) Raphaella 24) Inge Van Lancker 25) Ursula	7) Diederik 8) Timon 9) Daan 10) Tania 11) Tom 13) Angélique 18) Lieve Casert 19) Mundo 24) Michel De Beer en Philippe

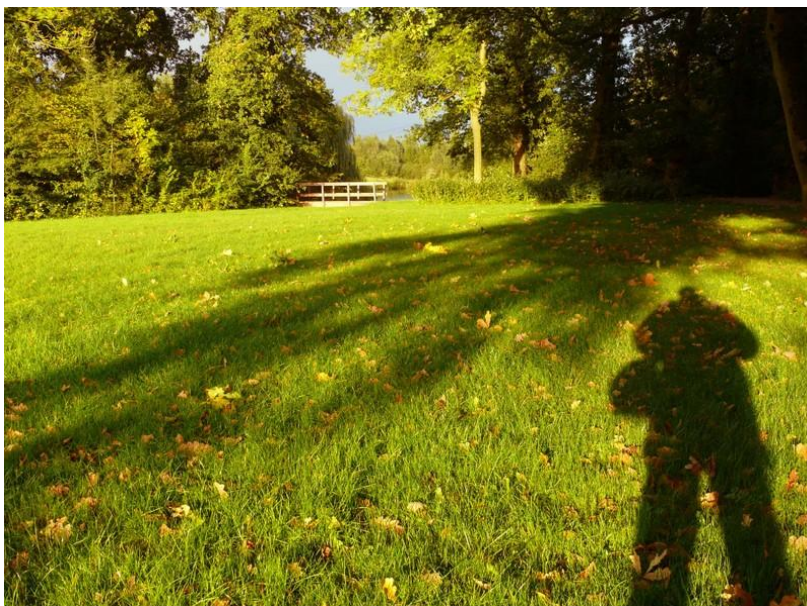
POËTENHOEK

Sommige dichters blijven beschroomd in de schaduw. Zoals deze:

Mezelf zijn

Ik durf
mezelf te zijn,
helemaal,
ik durf mijn eigen
grootsheid te zien,
helemaal,
voorbij het oog
van jou,
voorbij het oog
van mij,
voorbij alle illusies
heen,
durf ik
"gewoon"
mezelf te zijn.

Onbekend

DE ZUIDPOORT-Echo is een driemaandelijks uitgave van
de VZW DE ZUIDPOORT, Ottergemsesteenweg 12 te 9000 Gent.
Tel. 09 245 09 05
E-mail: info@dezuidpoortgent.be
Website: www.dezuidpoortgent.be

Samia Hamzaoui op 0478/529278.

Redactie: Rudi De Letter, Leen Hiels, Yvette Hoste,
Roland Huybrecht.

Eindredactie:
Roland Huybrecht, 09/220 25 08.

Verantwoordelijke uitgever:
Diederik Janssens, Ottergemsesteenweg 12, 9000 Gent.

De Zuidpoort Onthaal:
Tel. 09/245 09 05.

De Zuidpoort Permanentie:
Dinsdag van 10 tot 16 u., donderdag van 14 tot 16 u. en
zaterdag van 10 tot 14 u.

Bereikbaarheid buiten de permanentie:
Yvette Hoste, 09/227 74 31.

Giften aan de Zuidpoort: zijn fiscaal aftrekbaar vanaf 30 euro.
Op rekening nr. 652-4803804-58 van Vlaams Netwerk.
Omschrijving: projectnr. 501 - De Zuidpoort.

Wilt u meer inlichtingen over de Zuidpoort ?

Naam:

Adres:

E-mailadres:

Telefoon:

- wil contact opnemen met de Zuidpoort.
- wil meewerken met de Zuidpoort.
- wil de Zuidpoort-Echo ontvangen.